

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jus Canonicvm R.P. Pavli Laymanni, Soc: Jesu Theologi, Et
Olim In Alma Et Episcopali Academia Dilingana SS.
Canonum Ordinarii Professoris**

Juris Canonici A. R.P. Paulo Laymanno Societatis Jesu Theologo SS.
Canonum In Alma, Catholica, Et Episcopali Universitate Dilingana
Professore Qvondam Ordinario, Prælectionibus Academicis Illustrati

Laymann, Paul

Dilingæ, 1673

Capitvlvm LVII. Oblatæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62587](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62587)

4. In dubio non præsimitur nec vim habet priusquam innotescat iudici, à quo fit impetratio ad impetrationem partis, secus si avocatio facta est motu proprio Principis.

5. Appellatio interposita non impedit effectum consecutivum seu connexum.

6. Ante possessionem traditam, Papâ causam ad se avocante, possessionis usus inhiberi potest, non item lite pendente, vel interpositâ appellatione.

Not. I. Postquam Superior causam aliquam ad se avocavit, manus Iudicis à quo, veluti ligatæ & impeditæ sunt in ea causa, ita ut quidquid decreverit, aut egerit, ipso jure irritum sit. *l. Iudicium, 58. ff. de Iudiciis.*

2 De hac avocatione bonam Regulam tradit hîc *Alex. n. 7.* quod potestas Superior tunc causam avocare possit ab inferiore, si jurisdictionem ab eo accepit; nam qui alteri eam concessit, sibi ipsi amplio rem & vberio rem reservavit; sin autem Iudex inferior, aut minus dignus jurisdictionem non accepit à digniore, avocationi locus non est, exempli causa, Magistratus Civicus non potest causas avocare à Rectoribus *Zunftmeister* officiorum, cum ij jurisdictionem non à Magistratu, sed à Cæsare habeant. *l. ult. C. de jurisdic. omn. jud.*

At verò Episcopus causam quamlibet à Vicario avocare potest, ad suam cognitionem; cum enim Vicario omnem potestatem arbitrato suo, seu ad nutum auferre, siue removere ipsum possit. *Clem. 2. iuncta gl. verb. electionem, de rescriptis.* poterit etiam causam quamlibet ab eius jurisdictione subtrahere, teste *Abbate hîc n. 2.*

3 Not. II, Avocatio causæ magis impedit jurisdictionem Iudicis à quo, quam appellatio: quia avocatio causæ consistit in facto procedente ex mera facultate Superioris, ita ut de ratione avocationis quærendum non sit, cum sufficiat avocantis voluntas; at verò appellatio consistit in jure, ita ut si frivola seu irrationabilis sit, Iudicis jurisdictionem & processum impedire non possit. *cap. Cum appellacionibus. s. h. t. in 6.*

Porro avocatio causæ odiosa censetur, & in dubio non præsimitur teste *Innoc. c. Cum M. in fine de constitut.* nec vim suam prius obtinet, quam innotescat ei, à quo fit avocatio ad impetrationem partis, tamen sine clausula decreti irritantis; secus; si facta est avocatio motu proprio Principis, ut docet *Franc. hîc. q. 1.*

Præterea appellatio interposita non impedit effectum consecutivum seu connexum. *arg. c. Constitutis. 46. & c. Pastoralis. 53. S. Verum. h. t.* ex quo colligit *Abb. n. 4.* quod non obstante appellatione facta post collationem beneficii, possessio eius tradi possit, at verò avocatio causæ omnimodam inhibitionem continet, ut in ea causa seu negotio ulterius procedi nequaquam possit.

Not. III. Licet pendente lite vel appellatione non prohibeatur aliquis, uti possessione sua. *c. 1. ut lite pendente,* tamen si Pontifex ante possessionem traditam ad se causam seu litem avocauerat, tum possessionis usus inhiberi potest. Ita *Innoc. hîc. & Franc. col. 3. verb. in eadem glosâ.* Enim verò in nostro casu Cancellariæ possessio tradebatur per sigillum; quia per id Cancellarius officium suum exercere poterat, eoque sibi adempto, aut prohibito, non poterat.

CAPITVLVM LVII.

Oblatæ.

PARAPHRASIS.

Inter duas communitates S. & R. motam controuersiam Pontifex quibusdam Iudicibus delegavit. cum autem Iudices pro plebe S. sententiam tulissent, Procurator plebis R. ad Papam appellavit, nullo designato termino, sed nec Iudices terminum definerunt, nec appellationi detulerunt, tunc Parochus plebis S. literas à Sede Apostolica impetrauit, quibus mandabatur, ut sententia, sicut rationabiliter lata esset, ita etiam observaretur. Verum & altera pars postea alias literas impetrauit ad alios Iudices, ut eadem illa sententia infirmaretur, nullâ tamen priorum

rum literarum facta mentione. Vnde dubium ortum fuit, priorésne Iudices, an posteriores de causa cognoscere debeant; Resp. Innoc. III. Tamen si legitime appellanti indulgeatur à Lege annus, & ex causa biennium, ad prosequendam appellationem; quia tamen is terminus tum à Iudice, tum à parte restringi, nõ autem prorogari potest, ided distinguendum, si enim terminus appellationi prosequendæ præfixus sit, atq; eo tacito is, cõtra quem appellatum, literas impetrãit, nullius momenti erunt; sin autem præfixus non sit, tum is, contra quem appellatum, intra legalem anni terminũ impetrare potest literas super appellationis causa, dummodò non nimis præveniat, vt adversarium supplantare videatur. Et ita quidẽ impetrare potest, vt appellans, si appellationẽ prosequi velit coram Iudice delegato impetrato, nisi eum reculare possit, agere cogatur. Quod si appellans nolit, nihilominus appellatus causã prosequi poterit, præsertim si ex dilatione periculum ipsi generetur, sed & superior si animadvertat periculũ imminere ex dilatione, dum neuter litigantium appellationem prosequitur, ipsemet potest & debet occurrere. v.g. in casu si à sententia lata super confirmatione electi provocatum sit, & vtraque pars litem differre velit vsque ad annum, tum Iudex ad quem appellatum, ne Christi grex diu Pastore careat, debitum partibus terminum præfigere potest. Ex his ait Innoc. colligi posse responsionem ad interrogata, nimirum per literas posteriores prioribus legitime impetratis non derogari, sed per eos ad confirmandam prius latam sententiam rationabiliter procedi posse.

SYMMARIUM.

1. Terminus prosequenda & finienda appellationis est anni spatium, & ex causa biennium, quod prorogari non potest, restringi tamen à Iudice à quo vel appellante potest.
2. Terminum ab homine præfixum si altera pars præveniat impetrando literas, nulla facta mentione termini, litera nihil valent.

3. Quid juris sit, si terminus nullus sit ab homine præfixus, circa literarum impetrationem, super causa appellationis cognoscenda.

Sermo hinc est de tempore prosequendæ & finiendæ appellationis, de quo *sup. in c. 5. b. 2. & in Clem. sicuti. eodem titulo.* vbi generalis regula traditur terminum istum esse anni spatium & ex causa biennium.

Hoc spatium temporis nec Iudex à quo, nec appellans prorogare possunt, quamvis restringere possint breuiorẽ terminum statuendo. Et hoc casu, ante terminũ, nulla facta mentione termini, pars non potest impetrare, vt causa appellationis committatur.

Sin autem nullus terminus præfixus, tunc distingui debet inter appellantem: nam ille toto anni tempore literas impetrare potest super causa appellationis cognoscenda, at verò appellatus non potest nimis prævenire appellantem, sed tempus congruũ secundum boni viri arbitriũ expectare cogitur, in quo appellans paratus esse possit ad causam prosequendam, tunc cogitur saltem prope finẽ anni seu ad vndecimum anni mensem elapsum citatus comparere, teste *Alex. hic n. 10.* Quod si verò appellans legitime citatus non compareat, etiam ipso absente petere potest appellatus, vt causa secundum commissio- nis literas definiatur, vt hinc significatur, & in authentica *Ei qui. c. De temporibus appell.* Sin autem neuter causam intra annum prosequatur, tum neque Iudex ad quem se immiscere aut partes compellere debet, præterquam si periculum Reipublicæ timeatur, v.g. vt Ecclesia diu pastore carere debeat.

CAPITVLVM LVIII.

Per tuas.

PARAPHRASIS.

Quæsitum erat ex Innoc. II I. si post latam sententiam, aut saltem post testium publicationem appellatum sit ad Sedem Apostolicam, atque inde causa delegata Iudicibus, accidat verò, vt pars altera coram his delegatis comparere recuset, an nihilominus causam definire possint.

b b b b

Respon-